

Değerli meslektaşlarım,

ESRU'dan gelen "Şimdi asistan olsaydım" başlıklı yazı talebi gelince asistanlığın bittiğinin ne kadar uzun zaman olduğu bir kez daha anlamış oldum. Oysa ki daha TUS haberinin, asistanlıktaki ilk günümün, ilk hasta, ilk ameliyat sanki dün gibiydi. Zamanın nasıl hızlı geçtiğini bir kere daha anlamış oldum.

1991 yılının ekim ayında başladığım asistanlığımdan kısa anılarla yaptığım ve bugün olsa yapabileceklerimi sizlere özetlemek isterim, belki küçük de olsa siz yolun başındaki arkadaşlarıma bir fikir verebilir.

Öncelikle fakülte yıllarından başlarsak hiçbir konuda ezbere kaçmadan hep "niye" sorusunu kendime kılavuz yapmıştım. Bu sayede durumların ve hastalıkların oluş, tanı ve tedavileri daha kolay aklımda kalmaktaydı. Hala bunu kendim ve öğrenciler için öneririm, bir zararını görmedim gibi çok faydasını gördüm.

Klasik öğütler gibi algılamayın ama bir yerlere gelebilmenin ve orada kalabilmenin temel noktası bence çok çalışmak ve bilgiye sahip olmak. Bu noktadan hareketle ilk günümünden itibaren çok çalıştım: bu hem ürolojik anatomi, fizyoloji, fizyopatoloji olduğu kadar; angarya olarak algılanan tüm işlerde. Diyebilirsiniz ki ürolojiyi anlarız ama angaryanın bize ne faydası olabilir? Kliniğimizdeki o dönemde yükseklerden esen sert rüzgarlar, kişisel hırs ve ihtirasların alt tabakalara yansıtılması inanın beni çok zaman istifanın eşiğine kadar getirmişti. Fakat işte bu sert rüzgarlara göğüs germek, anlaşılmaz angaryaları “halletmek” insanda pratik zekanın gelişmesine yol açtığını düşünüyorum. O zamanlarda muhtemelen bize bu zulmü yapan hocalarımız, işin bu kısmını düşünmemişlerdi fakat sayelerinde(!) iş halletme yeteneğimiz gelişti. Günümüzde bizlere yapılanın yüzde biri dahi mobbing olarak adlandırılabilir ve yapılmasa da size önerim hiçbir işten kaçmayın, her iş size bir şey katar unutmayın.

Asistanlığım üçüncü ayında bilimsel çalışmalara başlamıştım. O zamanki imkanlar kısıtlı olsa da (internet yok, bilgisayar yok, dergi yok) bu beni yıldırmadı ve asistanlığım bittiğinde 30’a yakın yayınum dosyamdaydı. Bilimsel araştırma yapmanın ve onu yazmanın kişiye o konuyu derinlemesine öğrenmesi açısından çok şey kattığını düşünüyorum. Bugün olsa daha da çok yapmaya çalışırım.

Asistanlık süresi içerisinde bir kez 3 ay süreyle Amerika Birleşik devletlerinde bir klinikte bulunma fırsatım oldu. Bugün olsa kısa kısa yılda en az bir kez gitmek isterdim. Sürekli bulunduğunuz ortamdan farklı yerlerde ve ortamlarda olmanın kişiyi çok geliştirdiğini düşünüyorum. Hele ki günümüzde burs ve izin imkanları bu kadar gelişmişken sürekli gezin, görün.

Daha yazacak çok şey olabilir ama uzatarak sizleri sıkmak istemem. Sizlere son söylemek istediğim yaklaşık son 20 yıldır kliniğe başlayan her asistan arkadaşşıma ilk gün verdiğim öğüttür: “Cerrahlarla kasaplar uzaktan birbirine benzeyebilir, en önemli fark cerrah olmak istiyorsan

hem ustanı seyredeceksin hem okuyacaksın, kasap çırağı olmak istiyorsan ise yalnızca seyredeceksin karar senin!”

Hepinize başarılarla dolu mutlu bir yaşam dilerim.

Dr. Önder Yaman

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi

Üroloji Anabilim dalı